

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 33/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Jurajom Schmidtom, advokátom, Rázusova 1, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/185/2023 z 9. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti a vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Ďalej navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť rozsudku Mestského súdu Košice č. k. 44C/78/2019-149 z 24. júna 2021 (ďalej len „rozsudok pre zmeškanie“), uložil žalobkyni [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“), aby sa zdržala oprávnenia priznaného jej právoplatným rozsudkom pre zmeškanie, a uložil súdnej exekútorke JUDr. Galine Juhászovej, Palackého 2, Košice, aby sa zdržala výkonu rozhodnutia – rozsudku pre zmeškanie a nevymáhala od sťažovateľky v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 8Ek/1571/2023 povinnosť uloženú týmto rozhodnutím, spočívajúcu v zaplatení sumy 21 540 eur s príslušenstvom, a to všetko až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom pôvodne na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 44C/78/2019 sa žalobkyňa domáhala proti sťažovateľke ako žalovanej zaplatenia 21 540 eur s príslušenstvom. Na prejednanie veci súd nariadil na 24. jún 2021 pojednávanie, na ktoré riadne a včas predvolal žalobkyňu,

právneho zástupcu žalobkyne a sťažovateľku. Sťažovateľke bolo predvolanie doručované na adresu jej trvalého pobytu [REDAKOVANÉ], a bolo jej doručené 21. mája 2021. Okresný súd bol v priebehu konania toho presvedčený, že sa sťažovateľka zdržiava na tejto adrese, keďže nepreberá zásielky v odbernej lehote. Súd jej doručoval listiny rovnako aj prostredníctvom jej zamestnávateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], a prostredníctvom Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice-Západ. Inú adresu sa aj napriek šetreniu súdu nepodarilo zistiť. Sťažovateľka sa na pojednávanie nedostavila bez ospravedlnenia ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. V predvolaní na pojednávanie bola upozornená na možnosť vydania rozsudku pre zmeškanie v zmysle § 274 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní navrhol, aby súd rozhodol rozsudkom pre zmeškanie. Vzhľadom na splnenie všetkých zákonom požadovaných podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie v zmysle § 274 CSP k 24. júnu 2021 okresný súd rozsudkom pre zmeškanie žalobe vyhovel a sťažovateľku zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 21 540 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 21 540 eur od 7. augusta 2017 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku, a rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti sťažovateľke v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Proti rozsudku pre zmeškanie podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 3Co/98/2022 z 23. februára 2023 tak, že jej odvolanie odmietol. V odôvodnení poukázal na správne dôvody uvedené v rozsudku pre zmeškanie, v zmysle ktorých boli splnené podmienky na rozhodnutie súdu rozsudkom pre zmeškanie, keďže sťažovateľka sa nedostavila na pojednávanie vo veci, hoci naň bola riadne a včas predvolaná a v predvolaní bola poučená o následkoch nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a neospravedlnila svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami. Poukazujúc na § 356 písm. b) CSP, v zmysle ktorého odvolanie nie je prípustné proti rozsudku pre zmeškanie okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia, a vzhľadom na to, že sťažovateľka svojím odvolaním nespochybnila splnenie podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie, postupom podľa § 386 písm. c) CSP odvolanie odmietol.

4. Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila podľa § 420 písm. f) CSP, namietajúc, že súd prvej inštancie a rovnako aj odvolací súd celkom opomenuli na predmetnú vec aplikovať § 116 ods. 1 CSP, v dôsledku čoho jej nebola zákonom stanoveným spôsobom doručená žaloba ani nebola riadne a včas predvolaná a poučená o následku nedostavenia sa na pojednávanie vrátane vydania rozsudku pre zmeškanie, teda neboli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovanej v zmysle § 274 CSP, čím bolo porušené právo sťažovateľky na spravodlivý proces. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP, keďže dospel k záveru, že sťažovateľka neopodstatnene namietala zmatečnosť vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutému uzneseniu o odmietnutí dovolania podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Sťažovateľka v dovolaní uviedla, že sa nezdržiavala na adrese podľa § 106 ods. 1 písm. a) CSP, ale na adrese jej posledného nahláseného prechodného pobytu v obci [REDAKOVANÉ], ktorú bolo možné zistiť z registra obyvateľov Slovenskej republiky, resp. na matričnom úrade. V dovolaní zdôraznila, že ako fyzická osoba mala aktivovanú elektronickú schránku na doručovanie, čo je v zmysle procesnej úpravy preferovaný spôsob doručovania písomností. Napriek tomu jej žaloba nebola doručená ani touto cestou. Najvyšší súd nesprávne právne posúdil aplikáciu § 116 CSP, keď aproboval zjavne formalistický postup súdu prvej inštancie. Nemožno akceptovať taký výklad právnej normy, podľa ktorého je aplikácia § 116 CSP iba „voliteľná“, pričom súd nemusí túto právnu normu aplikovať a môže sa svojvoľne rozhodnúť postupovať aj vo vzťahu k doručovaniu žaloby výlučne podľa § 106 CSP. Takýto výklad by bol ústavnne nekonformný, pretože by bol z ústavného hľadiska zjavne neodôvodnený a neposkytujúci spravodlivú súdnu ochranu účastníkom konania.

b) Najvyšší súd sa nevyjadril k podstatným argumentom sťažovateľky, v zmysle ktorých jej súd prvej inštancie mohol doručovať zásielky prostredníctvom elektronickej schránky jej spoločnosti [REDAKOVANÉ] s.r.o., resp. ju kontaktovať telefonicky, keďže jej telefónne číslo je verejne dostupné. Najvyšší súd sa náležitým spôsobom nevysporiadal ani so zásadnou argumentáciou sťažovateľky, v zmysle ktorej za ospravedlniteľný dôvod v zmysle § 277 ods. 2 CSP, pre ktorý sťažovateľka ako žalovaná zmeškala pojednávanie, je potrebné považovať aj skutočnosť, že o súdnom konaní vôbec nevedela v dôsledku hrubého porušenia procesných noriem (§ 116 CSP) súdom prvej inštancie.

c) Navrhuje odklad vykonateľnosti rozsudku pre zmeškanie a nariadenie dočasných opatrení špecifikovaných v bode 1 tohto uznesenia, dôvodiac hrozbou vzniku ťažko reparaovateľnej ujmy na strane sťažovateľky v podobe značného zásahu do jej majetkovej sféry, ktorý hrozí v prípade výkonu rozhodnutia, pričom jej môže vzniknúť väčšia ujma, než aká môže vzniknúť žalobkyni pri odložení vykonateľnosti rozhodnutia. V tomto kontexte poukázala na svoju nepriaznivú sociálnu a majetkovú situáciu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nevysporiadania sa s podstatnou argumentáciou sťažovateľky.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením:

7. Ústavný súd v úvode zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

8. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už skôr judikoval, že formuláciou čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru

(II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

9. V nadväznosti na uvedené ústavný súd skúmal, či sa najvyšší súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s ústavou a dohovorom. Na účely posúdenia ústavnej sťažnosti sťažovateľky sa ústavný súd podrobne oboznámil tiež s obsahom odôvodnení súdov prvej a druhej inštancie, a to v súlade so svojím ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

10. Po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a jej prílohami ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa so sťažovateľkou uplatnenými dovolaciami dôvodmi vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom.

11. Kľúčovým v prejednávanej veci bolo posúdenie, či súd prvej inštancie postupoval v súlade s § 116 ods. 1 CSP, teda či po tom, ako sa mu nepodarilo žalobu doručiť sťažovateľke na adresu podľa § 106 ods. 1 písm. a) CSP, t. j. na adresu evidovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky, urobil všetky úkony potrebné na zistenie skutočného pobytu sťažovateľky.

12. Ústavný súd konštatuje, že jedným zo zámerov novej úpravy civilného procesného práva zakotveným v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 1. júla 2016 bola aj nová úprava doručovania súdnych písomností tak, aby sa minimalizovali prietahy v konaní. To bol dôvod, pre ktorý sa zvolila právna úprava, podľa ktorej sa upustilo od doručovania písomností fyzickej osobe na adresu do miesta, kde sa zdržiava, ale fyzickej osobe sa súdne písomnosti doručujú na jej adresu evidovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky [§ 106 ods. 1 písm. a) CSP], pričom je vecou fyzickej osoby, aby primeraným spôsobom sledovala, či na jej registrovanú adresu nejaké súdne písomnosti dochádzajú. V optike Civilného sporového poriadku teda nie je podstatné, či sa adresát písomností skutočne zdržuje na tejto adrese, a vo vzťahu k doručovaniu nesie v zákonom ustanovenom rozsahu zodpovednosť za rozpor medzi faktickým a právnym stavom, ak ho sám neodstráni. Je jeho zodpovednosťou adresu v registri obyvateľov aktualizovať, resp. zabezpečiť si prijímanie písomností na tejto adrese. Uvedené má zásadný dopad aj na posudzovanie právnej fikcie doručenia podľa § 111 CSP, ktorá nastala aj v prípade sťažovateľky, a to aj pri doručení jej osobe žaloby podanej protistranou, od čoho sa odvíja charakter následných procesných úkonov súdu ako vykonaných *lege artis* (IV. ÚS 244/2025).

13. Postup súdu prvej inštancie v súvislosti s vykonanými úkonmi na zistenie adresy sťažovateľky, ako aj doručovaním žaloby a predvolaní na pojednávania spolu s poučením súdu, v zmysle ktorého ak sa strana sporu riadne a včas na pojednávanie predvolaná nedostaví a svoju neprítomnosť neospravedlní včas a vážnymi okolnosťami, môže súd na návrh druhej strany rozhodnúť vec rozsudkom pre zmeškanie podľa § 274 a § 278 CSP, najvyšší súd zhrnul v bodoch 18 a 20 napadnutého uznesenia. Najvyšší súd vyhodnotil, že skutkový a právny stav vo veci sťažovateľky v ničom neopodstatňuje jej tvrdenie, že v konaní, ktoré predchádzalo dovolaním napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania proti rozsudku pre zmeškanie, nastalo procesné pochybenie majúce za následok porušenie jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

14. Po preskúmaní veci sťažovateľky uvedený záver ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný, nezistiac formalistický postup pri aplikácii § 116 ods. 1 CSP, ktorý osobitne upravuje doručovanie najzásadnejšej písomnosti súdneho konania – žaloby. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľke bola zo strany súdu prvej inštancie opakovane doručovaná žaloba žalobkyne na adresu trvalého pobytu evidovaného v príslušnom registri, a to tak prostredníctvom pošty, ako aj polície. Bolo vykonané šetrenie o pobyte sťažovateľky policajným orgánom pri doručovaní na adresu trvalého pobytu, ako aj súdom prvej inštancie opakovanou lustráciou v príslušných registroch (register obyvateľov, Sociálna poisťovňa). Nebolo potvrdené ani tvrdenie sťažovateľky o existencii jej hláseného prechodného pobytu. Súd prvej inštancie zistil zamestnávateľa sťažovateľky a pokúsil sa jej žalobu doručiť jeho cestou, avšak bezvýsledne. Až po všetkých neúspešných pokusoch o doručenie a nepreberaní doručovaných zásielok sťažovateľkou na adrese trvalého pobytu v odbernej lehote súd prvej inštancie zverejnil oznámenie o podanej žalobe na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu, vyhodnotiac, že účinky doručenia podľa podkladovej zákonnej úpravy nastali. Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie konajúceho súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00), resp. postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa (m. m. III. ÚS 804/2016, II. ÚS 465/2017, I. ÚS 156/2018, II. ÚS 153/2019, II. ÚS 575/2020).

15. Úvahy, ktoré viedli najvyšší súd v konečnom dôsledku k odmietnutiu dovolania pre jeho neprípustnosť, ústavný súd považuje za zrozumiteľné a náležité odôvodnené. Najvyšší súd pritom neponechal bez reakcie žiadnu podstatnú dovoláciu námietku sťažovateľky.

16. K argumentu sťažovateľky, v zmysle ktorého jej súd prvej inštancie mal zásielky doručovať elektronicky, keďže svoju elektronickú schránku mala aktivovanú pre elektronické doručovanie zásielok, ústavný súd uvádza, že uvedenou argumentáciou sa zaoberal už najvyšší súd, ktorý v tejto súvislosti uviedol, že aj keď sťažovateľka má evidovanú elektronickú schránku, táto nie je aktivovaná na elektronické doručovanie. Sťažovateľka ústavnému súdu predložila snímku obrazovky, z ktorej vyplýva len tá skutočnosť, že elektronická schránka sťažovateľky je aktívna od 24. januára 2018, avšak uvedené len potvrdzuje konštatovanie najvyššieho súdu a svedčí o zriadení elektronickej schránky, ktorá slúži na odosielanie správ, nie o tom, že schránka je pripravená prijímať úradné zásielky, o čom by svedčil status elektronickej schránky „aktívna na doručovanie“.

17. Už len pre úplnosť a v nadväznosti na argument sťažovateľky, v zmysle ktorého existoval ospravedlňiteľný dôvod, pre ktorý sťažovateľka ako žalovaná zmeškala pojednávanie, ústavný súd dodáva, že sťažovateľka mala k dispozícii účinný právny prostriedok nápravy – návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie podľa § 277 ods. 2 CSP, ktorý mohla uplatniť do 15 dní, odkedy sa o rozsudku pre zmeškanie dozvedela, pričom v tomto konaní bol všeobecný súd oprávnený a zároveň povinný posúdiť to, či okolnosti uvádzané a preukázané žalovanou stranou možno považovať za ospravedlňiteľný dôvod zmeškania pojednávania, na ktorom došlo k vydaniu rozsudku pre zmeškanie. Sťažovateľka návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie aj podala, pričom tento bol zamietnutý uznesením okresného súdu č. k. 44C/78/2019-205 zo 17. marca 2022 a krajský súd následne toto uznesenie okresného súdu potvrdil uznesením sp. zn. 3Co/99/2022 z 23. februára 2023. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu z 23. februára 2023

zamietol uznesením sp. zn. 9Cdo/186/2023 zo 17. decembra 2024. Sťažovateľka sa obrátila s ústavnou sťažnosťou podanou proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/186/2023 zo 17. decembra 2024 aj na ústavný súd, ktorý jej ústavnú sťažnosť uznesením č. k. IV. ÚS 244/2025-20 zo 14. mája 2025 odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

18. Námietky sťažovateľky takto neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K návrhu na odklad vykonateľnosti a vydanie dočasného opatrenia:

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľky z dôvodov už bližšie ozrejmenej v tomto uznesení ústavný súd ani nemohol vyhovieť jej návrhu na odklad vykonateľnosti a vydanie dočasného opatrenia, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (pozri § 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takýchto návrhoch implicitne prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd návrhu na odklad vykonateľnosti a vydanie dočasného opatrenia nevyhovel.

20. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu